

Op 18 april vertrok ik vanuit St Jean Pied de Port samen met mijn wandelmaatje Wil.

Voor mij telt de weg naar Santiago als een metafoor voor t leven.

Zware momenten en inspanningen en mooie momenten wisselen elkaar af en vullen elkaar aan.

Dit maakt ondanks alles de camino en dus het leven de moeite en inspanning waard.

Ik kwam mezelf behoorlijk tegen op weg naar Santiago en eigenlijk was ik daar ook naar op zoek na het overlijden van mijn man Olof op 18 augustus 2013. Ik ondervind dat loslaten moeilijk is, oude patronen, stress, verdriet, angst, wanhoop en eenzaamheid. Toch brengt het uiteindelijk groei, rust, vertrouwen, bewuste keuzes en ruimte voor nieuwe, verrassende ontmoetingen. Dat leerde de camino mij zien

Over een paar bijzondere ontmoetingen tijdens mijn camino wil ik u iets vertellen.

Toen ik weg ging van huis had ik door een val eerder dit jaar op de ijsbaan een blessure aan mijn knie. Er zat vocht in, ik had er last van. Ik liep daarom met een bandage om mijn knie. Na de Pyreneeën ontmoet ik een Fransman die behalve met een rugzak om ook met een vuilniszak liep. Hij ruimde ieder papiertje, blikje en ander vuil op. Hij vertelt over het eiland van plastic in de oceaan en ziet wat hij doet als zijn camino en opdracht. De volgende dagen komen we elkaar verschillende keren tegen en groeten elkaar. Op een dag vraagt hij mij waarom ik een bandage om heb en zegt mij te kunnen helpen. Ik ben er een beetje lacherig om. Ook de dag erna kom ik hem weer tegen en herhaalt zijn aanbod. Ik vraag hem wat wil je dan doen, Reiki? Maar nee zegt hij, hij heeft een gave van God. Ja, dat kan ik dan toch niet weigeren. Hij knielt neer op straat en gaat eerst bidden, daarna legt hij zijn hand op mijn knie. Ik voel niets voor mijn idee, geen warmte, energie. Hij sluit af met een dankgebed. We gaan ieder weer ons eigen weg. Maar ja de volgende dag geen vocht of last meer van mijn knie, mijn bandage heb ik niet meer om gehad. Ik ben hem nog een keer tegengekomen, zijn eerste vraag was hoe het ging. Toen ik hem vertelde dat het prima was, dankte hij zijn God nog een keer.

Thuis had ik al besloten dat ik 2 stenen weg ging proberen te leggen bij Cruz Ferro. Al heel lang leggen bedevaartgangers hier hun stenen neer als symbool voor de last die ze dragen. Ik had de steen van het crematorium van mijn overleden man Olof en een steen uit onze tuin.

Op weg naar Cruz De Ferro in Muria de Rechivaldo kwam Cord een Duitse man naast mij zitten op mijn stapelbed. We hadden al eerder met elkaar gesproken en hij wist van mijn overleden man. We praten over Cruz de Ferro en wat we daar achter wilde laten. Hij wilde daar naar muziek gaan luisteren ter nagedachtenis aan zijn overleden tweeling broer. Of ik van Ierse muziek hield. Jazeker mijn man Olof speelde in een Iers trio. Wilde ik met hem naar "Worker of the wind" luisteren. En daar zit je dan alle twee een oortje in, samen te luisteren en te huilen bij deze mooie muziek. Hoe bijzonder is het dat iemand dit samen met je wil en kan delen?

Ik wil afsluiten met een gedicht van Jan Kremsele, hij liep een paar dagen voor ons uit en deelde iedere dag een gedicht op zijn blog.

IJzig koud, bij Cruz de Ferro

Zoveel leed verlaat in steen

Ingewisseld voor hoop op beter

Vergeten doe je nooit, je weet wel beter.

De loop omlaag brengt zonneshijn

Zou dat een bode voor het nieuwe zijn.

Ik wens ieder iedereen die nog op weg gaat veel mooie ontmoetingen toe.

Geschreven door Anneke van der Steen Schuit